

L'exemple de Bescanó

MARTÍ PERAFERRER VAYREDA

Suposo que és durant els temps de dificultat quan s'aprèn a distingir el que és essencial i el que és superflu. Aquesta feina de separar el gra de la palla en l'acte de governar un poble, una ciutat, un país o un estat, a vegades pot ser discutida, perquè no tothom té el mateix concepte del que és necessari i del que és prescindible. És en aquesta garbellada de necessitats on també despunten els gestors valents, amb visió a llarg termini i que es decanten per polítiques més imaginatives.

Segurament ningú en aquesta època que ens ha tocat viure apostaria per la cultura. Ho estem patint tots aquells que en vivim. Durant l'última campanya electoral ningú s'ha atrevit a parlar-ne

perquè suposo que la tenien com la primera víctima menada al sacrifici. Per què parlar d'allò que trobem més prescindible?

Sempre he pensat que per als polítics la cultura és un terreny molt incòmode, perquè és inabastable, crítica, infinita i canviant, tot el contrari del que necessita algú que vol governar amb precisió matemàtica.

Però sempre hi ha excepcions i a casa nostra en tenim una ben a prop. L'exemple del poble de Bescanó hauria de ser digne d'estudiar i d'imitar. En un temps en el qual es redueix l'aposta cultural i es tanquen equipaments, hi ha una vila que ha decidit anar contracorrent creant una nau potent que els porta a navegar amb fermesa cap a mars meravellosos. Per a mi el nou teatre de Bescanó és el símbol que il·lustra la màxima personal que si hi ha ganes i valentia, la cultura també pot ser una part del motor que ens pot ajudar a sortir d'aquesta etapa difícil.

Ja fa uns anys que aquest equipament s'està convertint en un referent a les nostres comarques i que la seva programació competeix amb dignitat amb altres grans equipaments escènics gironins. Sempre ho he dit: si al darrere d'una aposta hi ha algú que s'ho estima, l'èxit està assegurat. A Bescanó podem dir que començant pel seu batlle i seguint pel director artístic del teatre, hi ha una voluntat ferma de treballar per aquesta aposta arriscada però que ara ja està donant els seus fruits.

No ens enganyem, el secret final està en les persones que pensen i no en els pressupostos que es gasten.

Podem tenir diners però si els encarregats de gestionar-los no tenen criteri efectiu i voluntat de construir més enllà dels quatre anys, després passa el que passa. Companyies importants, selecció afinada d'espectacles, fórmules imaginatives de personal, pactes de col·laboració amb les companyies teatrals, aposta pel teatre amateur, coordinació amb els restaurants de l'entorn, horaris atractius, treballar la mobilitat, bona relació amb la premsa local i una ben pensada difusió publicitària fan que el rellotge de l'èxit comenci a marcar l'hora justa. Tot això demana molta feina fora d'hores, però encara hi ha gent generosa a qui treballar no l'espanta.

Encoratjo a què d'altres municipis s'emmirallin en aquesta aposta local i que no tinguin por d'acceptar que la cultura també és una via per sortir de la crisi, econòmicament però sobretot espiritualment. Tenim els equipaments i tenim les persones, només fa falta creure-hi i apostar amb valentia. Felicitats, Bescanó!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/12/12/l'exemple-bescano/535511.html?utm_source=rss